

ความเหมาะสมและความสำคัญของเนื้อหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล และเป็นภาษาที่หลายประเทศใช้เพื่อการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน รวมไปถึงการถ่ายทอดวิทยาการแขนงต่าง ๆ ด้วย อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศส่วนใหญ่ในโลก สำหรับประเทศไทยในยุคปัจจุบันมีแนวโน้มที่ค่อนข้างชัดเจนว่ากำลังก้าวเข้าสู่แนวทางของสังคมอุตสาหกรรมใหม่อันเป็นสังคมแห่งข้อมูลข่าวสาร การติดต่อสื่อสารกับชนต่างชาติต่างภาษาย่อมเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นประเด็นสำคัญประการหนึ่งในการเตรียมคนเข้าสู่ตลาดแรงงานไม่ว่าจะในสาขาวิชาชีพใด จึงเป็นการเตรียมความพร้อมด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังจะเห็นได้ว่า ในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ระบุไว้ข้อหนึ่งว่า "ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ" อย่างไรก็ตาม การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร กล่าวคือ แม้นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลานานหลายปี แต่ก็ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารได้ในระดับที่น่าพึงพอใจ ดังผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไปนี้

รังสิต เชียงราช (2527: 45-48) ได้ศึกษาสมรรถวิสัยในการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษา 1 ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในด้านการฟังต่ำกว่าระดับพอใช้

สุมนทา วิวุฒยาน (2530 : 80-82) ศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ระดับความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศ ไม่เกินระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้

ศิวพร พัทธพันธ์ (2531 : 113-114) ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษในระดับกลไก และเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษา

ปีที่ 6 เท่านั้น ที่มีความสามารถด้านการเขียนถึงระดับความรู้ เมื่อพิจารณาจากค่ามัธยิมเลขคณิตปรากฏว่า ไม่มีนักเรียนในชั้นใดเลยที่มีความสามารถด้านการเขียนถึงระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์

ศุภวัฒน์ ภัทรานนท์ (2531 : 55-57) ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในชั้นกลไก และเมื่อพิจารณาจากค่ามัธยิมเลขคณิตปรากฏว่า ไม่มีนักเรียนในชั้นใดเลยที่มีความสามารถด้านการพูดชั้นความรู้ ถ่ายโอน สื่อสาร และวิพากษ์วิจารณ์

จวิทยา พานิชนง (2532: 50-55) ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามัธยิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.87 ซึ่งจัดอยู่ในระดับอ่อน

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน คังผลการวิจัยที่กล่าวมานี้ นำไปสู่ข้อสงสัยที่ว่า เหตุใดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งได้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานหลายปีจึงยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี สุพจน์ สุกุมลสันต์ (2532: 170) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515-2530 ได้ผลสรุปว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนได้แก่ ครูภาษาอังกฤษมีการสอนและมีหน้าที่อื่นที่ต้องรับผิดชอบมาก ครูไม่แน่ใจในความสามารถของตนเองในด้านการพูด จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไป ครูใช้วิธีวัดผลแตกต่างกันและไม่มีการทำข้อสอบมาตรฐานไว้ เนื้อหาของหลักสูตรไม่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ครูใช้ภาษาไทยในการสอนมากกว่าภาษาอังกฤษ และไม่คอยให้ความสำคัญต่อทักษะฟัง-พูด ครูมีเวลาเตรียมการสอนไม่เพียงพอ และสื่อการสอนไม่พร้อม

ผลการวิจัยข้างต้นชี้ให้เห็นว่าสาเหตุสำคัญที่ส่งผลให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก็คือ ปัญหาที่เกิดจากตัวครู เมื่อครูมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนักเรียนเช่นนี้ จึงควรที่จะหันมาให้ความสนใจอย่างจริงจังต่อคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นครูภาษาอังกฤษ

โดแนลด์ ฟรีแมน (Donald Freeman, 1989: 27-45) กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นครูภาษาอังกฤษว่า ในด้านความรู้ที่ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ในสิ่งที่จะต้องสอน ได้แก่ เนื้อหาวิชา ความรู้เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ภูมิหลังของผู้เรียน กลวิธีในการเรียน และ

ระดับความสามารถทางภาษา ในด้านทักษะการสอน ครูต้องมีความสามารถในการนำเสนอเนื้อหา ใช้คำสั่งได้อย่างชัดเจน มีกลวิธีอันหลากหลายในการแก้ข้อผิดพลาดของผู้เรียน ควบคุมปฏิสัมพันธ์ที่เกิดในชั้นเรียน และรักษาระเบียบวินัยได้

ลูค ไพรโดรมัว (Luke Prodromou, 1991: 2-7) รายงานผลการวิจัยที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ระดับกลางและระดับสูง ที่สถาบันสอนภาษาของ British Council ในประเทศกรีซ ความเห็นของผู้เรียนส่วนใหญ่สรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรมีลักษณะเป็นมิตร ขณะเดียวกันต้องสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงออกแต่ไม่เข้มงวดจนเกินไป ควรเป็นผู้มีความรู้ดี มีหลักจิตวิทยา บางครั้งใช้ท่าทางประกอบเพื่อสื่อความหมายให้ผู้เรียนเข้าใจ มีสำเนียงภาษาที่ถูกต้องเพื่อเอื้อต่อการสื่อสาร สามารถอธิบายกฎไวยากรณ์จนผู้เรียนเข้าใจกระจ่างชัด มีความพยายามที่จะสื่อสารกับผู้เรียน และตั้งคำถามที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียน

สมศักดิ์ เจริญสุข (2525 : 80-84) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ โดยส่งแบบสอบถามความคิดเห็นไปยังผู้บริหารการศึกษา นักวิชาการ ศึกษานิเทศก์ ครูภาษาอังกฤษ และนิสิตปริญญาตรีเอกภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า สมรรถภาพอันพึงประสงค์ของครูภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยสมรรถภาพที่สำคัญด้านต่าง ๆ เรียงตามลำดับ ได้ดังนี้

- 1) มีความรู้ด้านเนื้อหา และโครงสร้างวิชาภาษาอังกฤษ
- 2) มีทักษะทางภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
- 3) มีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรทั้งหลักการ และจุดมุ่งหมาย
- 4) มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้โดยใช้เทคนิค หรือกลวิธีสอนได้เหมาะสม
- 5) มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 6) มีคุณลักษณะและบุคลิกภาพของความเป็นครู
- 7) มีความรู้และความสามารถใช้จิตวิทยาทั่วไป และจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษา
- 8) มีความรู้และสามารถวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน
- 9) รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อมวลชน และสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ และยอมรับวิทยาการใหม่ ๆ
- 10) มีความสามารถในการเขียนจุดมุ่งหมาย และแผนการสอนเป็นเชิงพฤติกรรม
- 11) มีความสามารถในการนำความรู้ในวิชาชีพมาบริการสังคม

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนบทความ และผลการวิจัยส่วนใหญ่ให้น้ำหนักความสำคัญกับ "ความ

สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ" ของครูไว้ในลำดับต้น ๆ และเมื่อแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีจุดเน้นที่การส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูควรจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุดเท่าที่โอกาสอำนวย เพื่อเป็นแบบอย่างแก่นักเรียน และเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอีกทางหนึ่ง การที่ครูจะปฏิบัติดังนี้ได้ ครูเองต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีพอสมควร มิฉะนั้นแล้วโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนคงเป็นไปได้ยาก

ในด้านความสามารถในการใช้ภาษานั้น นักวิชาการด้านการสอนภาษาต่างประเทศได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

เมอร์ริล สวีน (Merril Swain, 1984 : 7-18) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ หรือตามหลักไวยากรณ์ (Linguistic or grammatical competence) หมายถึง การใช้ทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา ซึ่งได้แก่ เสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ เป็นแกนในการสื่อความหมาย ในด้านทักษะการฟังนั้นจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ ในด้านทักษะพูดจะต้องออกเสียง คำ วลี และประโยคให้ได้ถูกต้องไปจนถึงสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียง และจังหวะที่เจ้าของภาษาพูดฟังและเข้าใจได้ ในด้านทักษะอ่านจะต้องรู้จักกลไกของการอ่าน คือ รู้จักสัญลักษณ์ของการออกเสียง การสะกดคำ ซึ่งการออกเสียงและการสะกดคำในภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้ตรงกันเสมอไป และในด้านทักษะเขียนนั้น จะต้องรู้จักกลไกของการเขียน คือ รู้จักเขียนตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ และการเขียนบทความลักษณะต่าง ๆ กัน เป็นต้น

2) ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) คือ ความสามารถที่จะใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม กล่าวคือ มีความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางสังคมซึ่งประกอบไปด้วย วัฒนธรรม สถานภาพทางสังคม และบทบาทในสังคมของบุคคล โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส เช่น รู้ถึงระดับความสุภาพเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ ไม่เป็นทางการ หรือตามสบาย โดยเลือกให้เหมาะสมกับคุณวุฒิ วิทยวุฒิ ตำแหน่งหน้าที่การงาน ตลอดจนวัตถุประสงค์ในการสื่อสารของบุคคลนั้นด้วย

3) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจ

และสามารถทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบทได้ถูกต้อง

4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic competence) คือ ความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในทางคำพูด และไม่ใช้คำพูด เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่น ๆ แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้ หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น ความพยายามที่จะอธิบายโดยใช้ท่าทางประกอบ การยิ้มทักทายหรือเริ่มการสนทนากับคนแปลกหน้าที่พบในงานเลี้ยง โดยไม่รู้จักสถานภาพทางสังคมของฝ่ายตรงข้ามมาก่อน โดยใช้วิธีสังเกตวัตถุและบุคลิกภาพของกลุ่มสนทนา เพื่อจะเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสม เป็นต้น

ในการสื่อสารในสถานการณ์จริงนั้น ผู้เรียนจะต้องสามารถนำองค์ประกอบย่อยทั้ง 4 นี้มาใช้ร่วมกันเพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ จึงจะถือว่าการสื่อสารบรรลุผลสำเร็จ

ไลล์ เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman, 1991: 671-704) มีความเห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นั้นควรครอบคลุมองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ความรู้ทางภาษา (Language knowledge) ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1 ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา (Organizational knowledge)

ได้แก่

- ก. ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ (Grammatical knowledge)
- ข. ความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประโยค (Textual knowledge)

1.2 ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Pragmatic knowledge) ได้แก่

- ก. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (Propositional knowledge)
- ข. ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา (Functional knowledge)
- ค. ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic knowledge)

2. ความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ ซึ่งเป็นความสามารถในการคิดแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา เพื่อช่วยให้การสื่อความหมายทั้งที่ใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ หรือที่เรียกว่า กลวิธีเมตาคอกนิทีฟ (Metacognitive strategies) ซึ่งประกอบด้วย

2.1 องค์ประกอบด้านการประเมินสถานการณ์ในการสื่อสาร (Assessment component)

2.2 องค์ประกอบด้านการตั้งเป้าหมายในการสื่อสาร (Goal-setting component)

2.3 องค์ประกอบด้านการวางแผนในการสื่อสาร (Planning component)

การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถดังที่กล่าวมานี้ย่อมขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะในสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังเช่นในประเทศไทย ครูเปรียบเสมือนแม่แบบในการฝึกภาษาของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้เอง จึงควรให้ความสำคัญต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้ที่ก้าวออกไปเป็นครูภาษาอังกฤษในอนาคต จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่สถาบันการศึกษาซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการผลิตครูภาษาอังกฤษจะได้เตรียมนิสิตนักศึกษาเหล่านี้ ให้ความพร้อม ในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างจริงจัง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ผู้กำลังจะออกไปเป็นครูภาษาอังกฤษในอนาคตอันใกล้ว่าดีหรือด้อยประการใด ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ย่อมเป็นประโยชน์ต่อการเตรียมครูภาษาอังกฤษ ในด้านความสามารถทางภาษา ตลอดจนการพัฒนาหลักสูตร และเอกสารการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษของสถาบัน ซึ่งรับผิดชอบในการผลิตครูภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้สร้างครูที่มีความรู้ความสามารถทางภาษา และสามารถ ใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ทางด้านความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย และความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
2. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครอบคลุมองค์ประกอบของ

ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ ไลล์ บาคแมน (Lyle Bachman) อันได้แก่

2.1 ความรู้ทางภาษา (Language knowledge) ซึ่งประกอบด้วย

2.1.1 ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา (Organizational knowledge)

ก. ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ (Grammatical knowledge)

ข. ความรู้เกี่ยวกับการเรียงประโยค (Textual knowledge)

2.1.2 ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Pragmatic knowledge)

ก. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (Propositional knowledge)

ข. ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา (Functional knowledge)

ค. ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic knowledge)

2.2 ความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ ซึ่งเป็นความสามารถในการคิดแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา เพื่อช่วยให้การสื่อความหมายทั้งที่ใช้คำพูด และไม่ใช้คำพูดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ หรือที่เรียกว่า กลวิธีเมตาคognitive (Metacognitive strategies) ซึ่งประกอบด้วย

2.2.1 องค์ประกอบด้านการประเมินสถานการณ์ในการสื่อสาร (Assessment component)

2.2.2 องค์ประกอบด้านการตั้งเป้าหมายในการสื่อสาร (Goal-setting component)

2.2.3 องค์ประกอบด้านการวางแผนในการสื่อสาร (Planning component)

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ไม่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอายุ เพศ ภูมิภาคหลังทางการศึกษา และสภาพทางครอบครัวของประชากร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การนำความรู้ทางภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อการสื่อสารซึ่งวัดได้จากคะแนนในการทำแบบสอบ เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามองค์ประกอบของความสามารถในการใช้

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของไลล์ บาคแมน (Lyle Bachman) ดังต่อไปนี้

1.1 ความรู้ทางภาษา ซึ่งครอบคลุมความรู้ต่อไปนี้

1.1.1 ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา หมายถึง ความรู้ในการควบคุมโครงสร้างภาษาที่มีแบบแผน เพื่อการสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของข้อความที่มีการสื่อสาร ความรู้ในกลุ่มนี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ และความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประโยค

1.1.2 ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย หมายถึง ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ใช้ภาษา และสถานการณ์ในการสื่อสาร ความรู้ดังกล่าว ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา และความรู้เกี่ยวกับสังคมนาสาศาสตร์

1.2 ความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา เพื่อช่วยให้การสื่อความหมายทั้งที่ใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถดังกล่าวประกอบไปด้วย องค์ประกอบด้านการประเมินสถานการณ์ในการสื่อสาร องค์ประกอบด้านการตั้งเป้าหมายในการสื่อสาร และองค์ประกอบด้านการวางแผนในการสื่อสาร

2. นิสิตนักศึกษา หมายถึง นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับสถาบัน ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบการผลิตครูภาษาอังกฤษในการพัฒนาหลักสูตรสำหรับนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ในสถาบันผลิตครูภาษาอังกฤษ ในการปรับปรุงการเรียนการสอน และพัฒนาเอกสารการสอนสำหรับนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางแก่นักศึกษา นักวิชาการ และผู้สนใจด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการทำวิจัยต่อไป